

HAVRANÍ KRUHY

SIRI PETTERSENOVÁ

PLÍSEŇ

HOST

PROLOG

Seděl v průchodu u nástupiště, s cedulí z kartónu opřenou o kolena. Obličej mu zakrývaly mastné vlasy, ale nebylo pochyb. Je to on. A dveře vagónu metra se každou chvílí zavrou.

Stefan odstrčil nějaké dítě a loktem si razil cestu tlačenicí. Byl rád, že má v uších sluchátka. Tlumily kupu stížností. Jakási ženská otevírala a zavírala pusku jako zlatá rybka, ale on slyšel jen Trenta Reznora.

You had all of them on your side, didn't you?

Musí se dostat ven. Teď. Ztratil toho ďábla už dvakrát, znovu se to nestane. Vrhle se ke dveřím. Sevřely mu paži, ale protáhl se ven. Vyklopýtal na nástupiště a metro s kvílením odjelo. Hemžilo se to tam lidmi. Podzemní světlo jim z tváří vysávalo život. Podobali se zombiím, ale nikdo z nich nebyl natolik mrtvý, aby nevěnoval pozornost činu, který se chystal udělat. Přijde na jiný způsob. Najde jiné místo.

You believed in all your lies, didn't you?

Zamířil do průchodu. Žebrák napřáhl ruku, aniž se na něj podíval. Stefan se ušklíbl.

„Ahoj, Roaste.“

Roast zvedl hlavu. Sotva se mu v očích zablesklo pochopení, už stál na nohou. Rychleji, než by kdo považoval za možné. Rozběhl se tunelem vzhůru. V černém a omšelém oblečení vypadal

jako vrána. Stefan se řítí za ním. Boty duněly o zem. Zvuk se ozvěnou odrazil od vykachličkovaných zdí. Minul automat na jízdenky, třemi skoky zdolal schody a ocitl se na ulici. Tvář mu bičoval déšť. Byla tma. Roast utíkal jen několik metrů před ním, ale pak odbočil do vozovky. Kličkoval mezi auty, která se mu snažila vyhybat.

Stefan neváhal. Instinkt ho hnál vpřed. Brzdy skřípaly. Odstrčil se od mokré kapoty a běžel dál. Hudba v uších se mísila s troubením aut.

The Ruiner is your only friend, he's the living end, to the cattle he deceives.

Přeběhl napříč Soho Square a získal několik metrů k dobru. Lidé se za nimi otáčeli, ale sledovat je nikdo nebude. Rozhodně ne, dokud se žene za bezdomovcem.

The raping of the innocent, you know the Ruiner ruins everything he sees.

Roast vrátil do lidí na St. Ann's Court, pak zahnul doleva a pokračoval kolem kavárny Flat White, v níž se setkali poprvé. Stefan sotva popadal dech, ale vsadil všechno na to, že Roast se cítí ještě hůř. A měl pravdu. Žebrák zpomaloval. Zmateně se rozhlédl kolem a pak zmizel v jakémsi nočním klubu.

Now the only pure thing left in my fucking world is wearing your disease.

Stefan se protlačil davem lidí před klubem a následoval ho dovnitř. Našel ho snadno. Neupravený divoch mezi přiléhavými šaty a hlubokými výstřihy.

How did it get so hard? How did it get so long?

Roast mířil k nouzovému východu. Rozrazil dveře a ztratil se za nimi. Stefan ke dveřím doběhl dřív, než se opět zavřely. Vpadl na zadní dvorek. Slepá ulička. Žebrák stál na opačné straně u kontejnerů s odpadky. Prskal jako zvíře chycené do pastí.

The Ruiner's a collector, he's an infector, serving his shit to his flies.

„Game over, Roaste.“ Stefan krácel k němu.

Roast se přitiskl ke zdi, k okapu. Omítka kolem úchytů se uvolnila a poprášila mu ramena. Déšť mu vybledlý plášť ihned očistil. „Nic jsem neproved! Nic jsem neproved!“ ječel hystericky.

Lež. Přezdívkou Roast nedostal náhodou, ale Stefan se nepřiměl k odpovědi. V tom muži už nezůstalo nic lidského, s čím by mohl diskutovat.

Maybe it's a part of me you took to a place I hoped it would never go.

Stefan si užíval pocit převahy. Glock může nechat viset u pasu. Ušetří kulku. Místo pistole vytáhl kleště.

And maybe that fucked me up much more than you'll ever know.

Roast vytřešil oči. Pohledem pátral po něčem, čím by se bránil. Z okapu strhl kovový úchyt. Šrouby se skutálely na asfalt. Začal si tlouct do zubů. Roztrhl si ret. Zdánlivá necitelnost vůči bolesti naznačovala, že jeho tělem neproudí jen adrenalin.

And what you gave to me, my perfect ring of scars.

Roast si plivl do dlaně a natáhl ji k němu. „Vem si je! Vem si je! Nemůžeš se mě dotknout, to by tě našli! Policajti tě dostanou!“ křičel a z úst mu crčel rudý déšť.

Stefan se na ty dva zuby podíval. Bílé hrudky na špinavé dlani. Déšť kolem nich vytvořil krvavou kaluž.

„Hlupáku,“ odpověděl. „Policajtům je fuk, jak umřeš. Nikdo nehne ani prstem, aby to zjistil. Jsi zapomenutý. Copak jsi zapomněl?“

Na odpověď nečekal. Vrazil Roastovi loket do nosu. Hlava uhodila o zeď. Než se Roast zhroutil k zemi, Stefan zachytil jeho zuby. Pak odvedl bezvládné tělo do rohu ke kontejneru. Zpod víka se vydouval odpad, jako by kontejner zvracel. Pachy se mísily. Shnilé jídlo. Krev. A štiplavý odér, který prozrazoval, že Roast nebral chození na záchod moc vážně. Po více než sto letech to ale bylo pochopitelné.

Zlomil mu vaz. Roast byl urostlý, a tak Stefan potřeboval dva pokusy, než uslyšel křupnutí.

Vložil si zuby do kapsy a prohlížel si místo činu. Žádná okna. Žádné kamery. Žádní lidé. Je v bezpečí. Asfalt se leskl. Do víka kontejneru bubnoval déšť. Rukou si pročísl vlasy. Uklidil kleště zpátky do tašky. Upravil si bundu a zesílil hudbu.

You didn't hurt me, nothing can stop me now.

DÍRA

„Žádáme jen o klid v duši,“ řekla Telja z rodu Vanfarinnů a přitiskla si ruku k hrudi. Řetěz, který měla několikrát obtočený kolem krku, zachrastil.

Rime potlačil smích. Tohle představení by prokoukl kdokoli, i kdyby nevyrostl v Mannfalle. Uhlově černé šaty s rukávy až na zem do hry dokonale zapadaly. Oblékla se jako vdova, přestože její muž jí stál po boku, živý. Smutek jí posloužil jen jako ozdoba. Prostředek, jak v Radě, u níž si mazaně vynutila audienci, vzbudit dobrou vůli.

„Trhá nás to na kusy, Rime-fadri. Že nic nevíme. Že nerozumíme Urdově smrti.“

Rime cítil, jak mu cuká koutek úst. Urdovo jméno v něm stále ještě budilo rozčilení a nic nenasvědčovalo tomu, že by to někdy mělo být jinak. Určitě ne do té doby, dokud bude Urdův stolec prázdný. Představoval otevřenou ránu v kruhu členů Rady, kteří seděli opření na židlích kolem stolu. Nebezpečnou ránu. Zanícenou. Nedalo se o ní mluvit, aniž by to vzbudilo rozruch, jenž by probral půlku Slokny.

„Obdrželi jste naše přání upřímné soustrasti,“ podotkl Rime. „Sám jsem navštívil hlavu rodu Vanfarinnů. Ví, co se stalo. Ty jsi... dcera její sestry?“ Pohlédl na Telju, která bez vybízení popošla ke stolu Rady.

„Nosiči havrana, naše matka je stará,“ vyhnula se Telja odpovědi. „Její paměť už není, co bývala. Poctil jsi nás svou návštěvou, ale... Některé věci, které jsi podle ní vyprávěl, jsou... inu...“ Telja si urovnala náhrdelník.

„Neuvěřitelné,“ doplnil Darkdagggar. „Tak neuvěřitelné, že lze očekávat žádost rodiny o svědectví muže, který byl Urdově smrti přítomen.“

Rime útok čekal, ale nepočítal s tím, že přijde tak otevřeně. Pohlédl na člena Rady. „Obviňuješ mě, Darkdagggar?“

„V žádném případě, Nosiči havrana. Rod Vanfarinnů si jen přeje sprovodit tu záležitost ze světa.“ Darkdagggarův úsměv připomínal smrt. Obličej mu zalévalo světlo. Působil bezkrevně. Vysušeně. Jaký křiklavý kontrast oproti zlatým stěnám za ním. Stěny sestávaly z panelů, na nichž se vyjímalo dvanáct rodokmenů. Stromy se větvy až ke klenutému stropu a Rimemu připadalo, že se ocitl v kleci. Jako by se opěradlo židle změnilo v zeď a drželo ho u stolu.

Je v pasti. Svázaný s místem, které nikdy nebude vnímat jako své vlastní. Byl to stolec Ilume. Jeho babičky. A on přísahal, že na něj nikdy neusedne. A přesto tady teď seděl. Člen Rady. Rime-fadri. Nosič havrana. Obklopený nepřáteli, kteří každý bdělý okamžik věnovali plánování jeho pádu.

„Sprovodit ze světa?“ Siga z Kleivu si založila ruce na prsou. Měla v nich sílu jako muž. „Urd byl zabit v Ravnhovu, a dokud si ti barbaři jeho smrt nezodpoví, tahle záležitost nikdy uzavřena nebude.“

Rime vnímal, jak v něm roste zlost. Nutil se zachovat klid. „Říkám to naposledy, Sigro. Válka skončila. Smiř se s tím. Nemůžeme hnát Ravnhov před soud za něco, za čím stojí slepí.“

Siga se nadechla k odpovědi, ale Darkdagggar ji předběhl.

„To je možné, ale slepé před soud asi taky nepoženeme, nebo ano?“ Usrkl z poháru s vínem, zatímco kolem stolu se začal ozývat smích.

Rime se podíval na Telju z rodu Vanfarinnů. Tváře jí zčervenaly horlivostí. Vytušila, že v místnosti se proměnila nálada, a to jí dodalo odvahy. Masku smutku z ní spadla.

„Mohli bychom, jenže je nikdo neviděl,“ pousmála se.

Vstal. „Nikdo?“

Smích jí odumřel na rtech. Dívala se na Darkdaggara s prosbou v očích. Rimeho to nepřekvapovalo. To Darkdaggar vyhověl žádosti, aby ji Rada přijala, a Rime si spočítal, kolikrát asi o tomhle setkání diskutovali. Zbývalo ještě zjistit, kolik možností útoku je asi napadlo.

„Neber si to osobně, Nosiči havrana,“ spustil Darkdaggar. „Telja poukazuje jen na to, co všichni víme. Nejnápadnější na slepých je jejich naprostá nepřítomnost. Kdo je údajně viděl? Hrstka Kol-kaggy? Lze se divit, že ostatní mluví o vidině? Nebo o důsledku nějaké otravy? Možná jste snědli něco špatného? Nebo jste se stali obětí... kouzel?“

Členové Rady sedící kolem stolu propukli v smích. Rime sevřel pěsti a vykročil k Telje. Ucouvla. Dlouhými šaty zametla podlahu. Ukázal na ni.

„Stojíte v téhle místnosti jen proto, že řada přítomných cítí k rodu Vanfarinnů určitou loajalitu. Já ale ne. To, že označíte mě a moje muže za lháře, vám nepomůže.“

Telja těkala pohledem mezi Rimem a Darkdaggarem. „Nikdy jsem nechtěla... neřekla jsem... Mysl je nevyzpytatelná, Nosiči havrana. Povídá se, že mnoho silných mužů zahlédlo v mlze přízrak a my...“

„Přízrak?“ Rime se jí podíval do očí. Vpíjel se do nich. Vrásky kolem jejích očí prozrazovaly, že je starší, než si původně myslel. Možná odtud pramenila její odvaha. Věděla, že je to teď, nebo nikdy.

„Krev toho, koho považuješ za mýtus, kapala z mého meče. Proklál jsem ho ostrím a sledoval, jak z jeho bílého pohledu odchází život. Cítil jsem jeho dech. Slyšel jsem, jak zasténal. A vdechoval

jsem výpary linoucí se z hranice, když jsme spalovali jejich těla. Pach, který by tě následoval až do Slokny, Teljo.“

Smích utichl. Telja polkla a sklopila zrak.

„Ve jménu Vidoucího,“ vyhrkl Darkdaggar. „Je opravdu potřeba to takhle dramatizovat? Rodina žádá jen o zmírnění bolesti. Ztratili člena Rady, Nosiči havrana.“

Všichni v místnosti upřeli pohled na prázdný stolec. Nebylo pochyb, v čem mělo zmírnění bolesti spočívat.

Rime opět pohlédl na Telju. „Opravdu? Poskytne ti stolec odpovědi, po kterých toužíš? Přestaneš se ptát, jak Urd zemřel, pokud jeden z vás zasedne u tohoto stolu?“

Telja zaváhala, ale stud ji přiměl zavrtět hlavou.

„Samozřejmě že ne,“ ozval se Darkdaggar. „Takový čin by ale znamenal záruku, že Urd nebyl zabit proto, aby uvolnil místo někomu jinému.“

V místnosti se rozhostilo ticho. Otevřené obvinění z vraždy zaznělo v přítomnosti někoho zvenčí. Rime jim všem věnoval pohled. Mužům a ženám o mnoho starším než on sám. Mlčeli. Většina z nich proto, že souhlasila s Darkdaggarem. A několik dalších proto, že nechtěli situaci ještě zhoršit.

Telja z rodu Vanfarinnů k němu přistoupila o krok blíž. „Nosiči havrana, odpusť nám, hovoří z nás smutek! Všichni mluví o slepých a o kamenných branách... Pro nás je to ale víc než nepochopitelné. Nikdo neviděl důkaz, že by...“

„Nesmysly!“ přerušil ji Jarladin. „Plný Rytířský sál sledoval, jak Kolkagga prošla branami a stěny se zbortily. Jestli chceš důkaz, můžeš si v přístavu koupit úlomky červené kupole.“

Telja se horlivě chopila příležitosti, jako by probíhalo vyjednávání. „Plný Rytířský sál znamená mnoho různých příběhů, Jarladine-fadri. Omluv nás, ale my tam nebyli. Slyšeli jsme jen, že se budova zřítíla. Někteří tvrdí, že se pod kupolí zhroutily zdi. Jiní zase, že se otřásla země.“

Darkdaggar si založil ruce za hlavou. „Jaké neštěstí, že vás nemůžeme upokojit. Bylo by to tak snadné. Pravdou ale je, že brány jsou nyní stejně mrtvé, jako byly po tisíc let, není to tak, Nosiči havrana?“ Podíval se na Rimeho, aniž se usmál. Jen jeho oči prozrazovaly vítězné opojení.

Rime zatnul zuby. Zašlo to příliš daleko. Pootevřel vrátka a dovnitř se ihned cpali vlci. Diplomacie už mu nepomůže.

„Ať si ætlingové žvaní, až shnijí ve Slokně,“ ucedil. „Tak jako obvykle. Tím se nic nemění. Já jsem tam byl. Víím, co se stalo. Urd si svou pohřební hranici postavil sám. Byl to šílenec.“

Sigra přehnaně zalapala po dechu. V Teljiných očích zahořela jiskřička. Jen tak tak zvládla potlačit úsměv. Popadla černý uzlík, který držel její muž. Zvedla ho. Bylo to roucho, které kdosi rozřízl. Na hrudi, kde se mělo nacházet znamení Vidoucího, zbyl jen otvor. Nad srdcem zela díra.

„Tohle roucho patřilo augurovi, Nosiči havrana. Viděli ho, jak se vydal po Oře na tenký led. Poté už ho nikdo nespatriil. Prý přišel o rozum. A prý nebyl první. Uznávám, že Urd byl zvláštní, Rime-fadri, ale šílený nebyl. Co když ho do temných myšlenek uvrhla ztráta Vidoucího? Možná proto jednal tak, jak jednal. Z tohoto hlediska lze snad říct, že to celé byla... inu...“

Nevěřil vlastním uším. Upřel na ni zrak. „Moje vina?“

Kousla se do rtu. Měřila si ho pohledem.

Pocítil nevolnost. Zíral na roucho. Jako by ho ten otvor vtahoval do sebe. Jako by ho pohlcoval zaživa. Temná nicota.

Popošel k Telje. Její muž napřáhl ruku, aby ji chránil. Bezmocný reflex. Rime ho popadl za zápěstí, a aniž mu věnoval sebemenší pozornost, přiměl ho ustoupit. Telja si nadzdvihla sukni, jako by se chystala utéct.

Naklonil se k ní. „Urd zabil Ilume a já jsem se na to díval. Zabil moji babičku. Prolomil havraní kruhy. Vpusťl do Ymslandy slepé. Dohnalo ho k tomu šílenství, ke kterému ho přivedly temné síly.

Ne, já jsem ho nezabil. Ale přísahám, že kdybych tu možnost měl, bez zaváhání bych to udělal. Ten stolec si prohlédni dobře, Teljo, protože znovu už ho nikdy neuvidíš.“

„Dost!“ Sgra bouchla pěstí do stolu. Leivlugn Taid vedle ní nadskočil, až se mu roztrásla dvojité brada. Pohár s vínem se převrhl. Stařec půlku schůzky prospal a vína se sotva dotkl. Tmavá tekutina tekla po desce stolu. Židle vrzaly o podlahu, jak se všichni zvedali, aby si neušpinili roucha.

„Setkání je u konce,“ rozhodl Rime. Rozrazil dveře na balkón a ucítil chlad. Nasál mráz do plic. Vyšel na most a zastavil se. Most patřil k nejstarším v Eisvaldru. Dřív vedl do Rytířského sálu. Nyní tam trčel jako zmrazený jazyk. Vytesaní draci na jeho konci čněli, jako by tam přimrzli. Uvědomil si, že totéž hrozí i jemu, a pustil se zábradlí. Pokrývala ho bílá jinovatka. Jeho dlaně v ní zanechaly otisk.

Dole na zemi stál havraní kruh. Bledé kamenné sloupky, které po tisíci letech strávených v úkrytu stěn zažívaly svou první zimu. Mrtvé. Nepoužitelné. Promarnil řadu nocí tím, že se uprostřed nich snažil přimknout. Natahoval se po Síle, až mu málem praskly spánky, ale brány se neotevřely. Možná se mu o jejich prostupnosti přece jen pouze zdálo. Darkdaggar mluvil pravdu. Brány pohasly toho dne, kdy odešla. Jako všechno ostatní.

Zaslechl za sebou těžké kroky. Po boku mu stanul Jarladin a upřel pohled na konec mostu. „Pokud půjdeš dál, ušetříš jim spoustu starostí,“ prohodil. S jeho bílým plnovousem si pohrával vítr.

Rime se krátce zasmál. „Takové potěšení jim nedopřeju. Jestli si přeješ moji smrt, budou mě muset zabít sami.“

Jarladin si povzdychl. „Vyčerpáš jsi svoje možnosti, Rime. Už je nemůžeš ignorovat. Pokud se nechceš probudit na Sněmovním náměstí v řetězech. Darkdaggar překročil hranici, ale ty se ani nesnažíš je sjednotit. Pokud nepotlačíš svoji nenávist, podrazí to nohy nám i tobě.“

Rime se chystal říct, že k nikomu žádnou nenávist necítí, ale to by lhal. Nenáviděl je za to, že vládli pod falešným Vidoucím. Nenáviděl to, že měnili skutečnost podle své vůle. Intriky. Lži. Hořkou pravdu, že nikoho kolem stolu nezajímalo nic jiného, než aby si udržel stolec.

Jarladin ho poplácal po zádech, jako by mu prokázal službu. „Navíc v něčem mají pravdu. Opustilo nás několik augurů a to bude mít následky.“

„To ti nikdo neřekl, že ostatním nemůžeš zakázat, aby tě opus-tili?“ Rimemu připadalo, že ho jeho vlastní slova obnažila. Odrhl pohled od kamenného kruhu. Praštil pěstmi do zábradlí.

„Tohle je hloupost! Viděli to na vlastní oči! Viděli, jak se zdi odrolily a kameny vystoupily. Vědí, že tu byli slepí. Znají pravdu stejně dobře jako já, ale schovávají se za pochybnosti, protože to je pro Radu výhodné.“

Jarladin na něj pohlédl. „Tohle tě pohání? Mít pravdu? Nesmysl! Tvoje vlastní postavení tě nikdy nezajímalo. Kdyby ano, staral by ses víc o svoji rodinu.“

Rime se od něj odvrátil. Jarladin připomínal býka a ze všech členů Rady kolem stolu byl jeho jediným přítelem. To ale v žádném případě neznamenal, že by s ním bylo jednodušší pořízení.

„K tomu jsem se už vyjádřil a pořád to platí. Jsem Kolkagga. Ti se s nikým nezaslibují.“

„Tak pravidla, Rime? Můžeš převrátit celou knihovnu naruby, ale pravidlo, které jsi ještě neporušil, tam nenajdeš. Zvol si alespoň důvod, kterému uvěřím.“

„Považuješ mě za hlupáka? Rada si přeje, abych založil rodinu, protože to posílí ji. Ne mě.“

Jarladin mu položil ruku na zátylek. Pevný úchop. Otcovský. „Rime... To by přece mělo být jedno a totéž.“

Rime zavřel oči. Slyšel hlas býka s bílým vousem.

„Poslouvej mě. Nesmíš ji nechat, aby ovládala všechno, co děláš. Jsi Kolkagga. Jsi Rime An-Elderin. U Vidoucího, jsi přece Nosič havrana! Nesmíš připustit, aby tvé činy řídilo bezocasé Ódinovo dítě, které už nikdy nikdo neuvidí. Mysli, chlapče! Jestli chceš dát ætlingům naději a slátat tuhle Radu dohromady, zaslib se se ženou. Uspořádej hostinu. Ukaž jim, že rody jsou silné. A pokud jim nutně musíš vzdorovat, vyber si ženu mimo rody. Využij tuhle šanci ke spojení severu a jihu. Po tom přece toužíš. Zvol si ženu ze severu. Víím, že Sylja z Glimmeråsenu by nebyla proti.“

Na odpověď nečekal. Pustil Rimeho a vydal se zpátky k sálu Rady. „Kameny jsou mrtvé,“ zvolal. „Ale my stále žijeme!“ Vstoupil dovnitř a zavřel za sebou dveře.

Rime tam zůstal stát a otřásal se odporem. Do prstů se mu vkrádal chlad. Vsunul ruku do kapsy a vytáhl havraní zobák. Hlosnian ho sebral na Bromfjellu, než kameny pohltil oheň. Po Urdovi zbylo jen tohle. Zobák. Ani zaříkávač kamenů jeho účelu nerozuměl.

Zobák působil pochmurně. Cize. Nejužší část kosti se zbarvila téměř dočerna. V rýhách byla zaslá krev.

Tížil ho v dlani. Byl těžší, než nasvědčovala jeho velikost. Z pohledu na tu věc ho mrazilo, ale zároveň ho zobák přitahoval. Jako jediný vypadal skutečně. A to Rimemu dodávalo jistotu, že se to všechno doopravdy stalo. A že tohle je jen začátek.

VIKING

„Norsko?“

„Ne.“

„Finsko?“

„To už jsi hádala předtím. Ne.“

„Island! Musí to být Island! Děláš takový zvuk... jako vikingové. Thhh.“ Jay u toho vypouštěla z pusy vzduch.

„Vikingy neznám,“ poznamenala Hirka a popadla Jay za rameno, až se dívka zkroutila bolestí.

„Au, au, au! Přestaň! Vikingové? Tys nikdy neslyšela o vikinzích?“

Hirka jí mlčky masírovala záda.

„O Seveřanech, kteří žili před tisícem let? Lodě? Pustošení? Berserkové?“

Slovo berserk jí znělo povědomě, ale přesto nic neřekla. Slova jí často připadala známá, ale nedokázala k nim přiřadit žádný význam. Společné rysy už hledat přestala. Téměř pokaždé se jednalo o slepou uličku, která ji jen rozesmutnila. Navíc se naučila nikdy neříkat pravdu. Nikomu neprozradit, že prošla kameny. Nebo se už nikdy nepokoušet prodat čaj z jiného světa lidem, kteří vysedávali v kavárně. Když to zkusila, majitel zavolal policii a zachránilo ji jen okénko na záchodcích.

„Můžeš si je vyndat?“ Hirka se dotkla sluchátek v Jayiných uších. Jay je tam měla pořád. Chodila s nimi všude. Vypadalo to, jako

by jí z uší vytékaly tenké pramínky mléka. Teď je z uší vytáhla, ale nechala si je viset v klipsu na hrudi.

„Měla bys přestat... Jak se to řekne? Věšíš záda,“ upozornila ji Hirka.

„Já vím. Hrbím se. Podědila jsem to po mámě. Říká, že jsme si tam, odkud pocházíme, zvykly mít sklopenou hlavu. Abysme přežily.“

„Přežily?“

„Přežily. Existovaly dál. Vydržely to. Chápeš? Abysme neumřely?“

Hirka přikývla. Už to slovo slyšela, ale zapomněla ho.

Jay se protáhla jako kočka. Pak z pouzdra, které jí viselo na třpytivé šňůrce kolem krku, vylovila mobil. „Co mám hledat?“

„Někdy jindy,“ odbyla ji Hirka a podívala se na hromadu špinavých sklenic a talířů. „Musíme uklidit a zavřít.“

„Ne, to ne, dohoda je dohoda. Ty pomůžeš mně, já pomůžu tobě. Co mám hledat?“

„Tak se podívej, jestli nenajdeš nějakou se žlutými zvonky. Skoro bez listů,“ požádala ji Hirka. Smetla z talíře zbytky koláče a vložila ho do myčky.

„Fajn, žluté zvonky jsou na cestě.“ Jay zmáčkla tlačítko na mobilu. Tmavé vlasy jí padaly do obličeje. Jako každý večer, když se jí uvolnily sponky. Obzvlášť když obě měly přes den napilno. Jako dnes.

Zvenku se ozval jásot. Hirka vyhlédla z okna. Na schody kostela se postavili novomanželé, oči se jim leskly a tváře červenaly. Obklopovala je rodina a přátelé, kteří je fotili. Fotografie se ukládaly do paměti telefonů. Jako okamžiky zmrazené v čase.

Hirka by dala téměř cokoli za to, aby i ona měla nastřádané snímky z Ymslandy.

Smutek jí sevřel srdce. Pospíšila si s rovnáním nádobí do myčky. Nemělo smysl vzpomínat na věci ani osoby, které už nikdy v životě neuvidí.